

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 266. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632369862080/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

foran Brystet i et trekantet Udsnit, som Korsettet tvinger hendes Barm op imod. Som en Buket præsenterer hendes Bryst sig i denne Himmeldør, der fører ind til Paradiset; Kjolen har aldeles ingen Ærmer, og de nøgne Arme funkler i den stærke Belysning. Men Dragtens Originalitet bestaar i den skønne Dames Overkjole: over det glatte Atlask drager sig nemlig ligesom et Fiskernet af graat Silke, igennem hvis Masker man skimter det blegrøde Legeme.

Hun er som Kraka nøgen og dog paaklædt.

Dette Fiskernet gør den unge Gaul aldeles tosset, og man kan se paa ham, at han betror Fru Hilding sin Sindstilstand. Hun svarer ikke, ler kun med sin dybe Latter. I det Hele siger den smukke Fru Hilding ikke meget, men hun hører udmærket med et lille rosenrødt Øre, i hvilket der funkler en stor Diamant.

Tage ønsker bestandigt, han var Fru Hildings Kavalier, for man kan aldrig vide! Naar hendes Kaprice falder paa en Mand, saa er hun saa vildt bestemt i sit Ønske, som om der ikke gaves andre Mennesker i Verden. Hun hører til Kjøbenhavns allerbedste Selskab og lever i

den lykkeligste Uvidenhed om Moral, Pligt og Ansvar.

Margrete ser alt og alle ved Bordet. Hun har til Bordkavalier en pæn gammel Grosserer, der taler venligt med hende, naar han ikke langsomt og velbehageligt spiser den udmærkede Mad. Han fortæller hende, hvem de Gæster er, som hun ikke kender, og synes godt om den beskedne og nette unge Kone.

Af ham erfarer hun Fru Hildings Navn, thi denne Dame tiltrækker sig først Margretes Opmærksomhed. Hun beundrer denne Skønhed saa stærkt, at hun ikke føler Misundelse. Hun finder Behag i at indsuge den Luft, der omgiver al denne menneskelige og stoffige Dejlighed, og forstaar saa udmærket baade den unge Gauls idiotiske Forelskelse og Tages skinsyge Begær.

Og naar hun fra Fru Hilding lader Blikket glide hen til sin egen Moder, der forskræmt kryber sammen som et lyssky Væsen for Dagens Sol, saa føler hun sig blot styrket i et Forsæt, der endnu kun eksisterer hos hende i den første Celledannelse, det Forsæt: koste hvad det vil, at faa Ende paa sin nuværende usle Tilværelse. Hendes Moder,